

עמ"ת 50679/03/24 - נור אלדין עואודה (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 50679-03-24 עואודה(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 103495/2024

לפני העורר נגד המשיבה	כבוד השופט אריאל חזק
נור אלדין עואודה (עציר) ע"י ב"כ עו"ד האיל אבו גררה	
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד פנחס סויסה	

החלטה

מדובר בערר על החלטת בית משפט שלום באר שבע (כב' השופט א. אמנו) במ"ת 29801-03-24, מיום 20.03.24, במסגרתה נעצר העורר עד תום ההליכים.

נגד העורר ונאשם נוסף הוגש כתב אישום המונה שני פרטי אישום. לעורר יוחסה עבירה של **כניסה או ישיבה בישראל** **שלא כחוק**, כמתואר באישום הראשון. בין היתר, תואר כי מספר חודשים עובר לתאריך 11.3.24, נכנס העורר לישראל ושהה בבאר שבע. באותו מועד 11.3.24 נעצר העורר על ידי שוטר.

בהודעת הערר ובדיון מיום 25.3.24, טען ב"כ העורר כי שגה בימ"ש קמא עת הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים. הסנגור טען כי בעת דיון בבימ"ש קמא התייצבו שתי ערבות שמכירות את העורר והוצע כי הערבות, שאחת מהן היא בת זוגו של העורר, יחתמו על ערבות להבטחת התייצבותו, וכי העורר ישהה בשטחים. הסנגור טען כי בימ"ש קמא לא אישר החלופה האמורה, ובנוסף לא אושרה חלופה נוספת, במסגרתה הוצע ערב נוסף, שיש לו אפשרות להיכנס לשטחים ולהביא את העורר למשפטו. עוד בטענות הסנגור עלה כי לעורר בת זוג שהיא ישראלית יהודייה להם ילדה משותפת והיא מתגוררת באשקלון, ולטענתו יש תלונה שבת הזוג מאוימת, תלונה שלדבריו לא טופלה.

ב"כ העורר טען כי בנסיבות האמורות, יש להורות על שחרור העורר תוך קביעת ערבויות.

מנגד, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערר. ב"כ המשיבה טען כי מדובר בעורר שנכנס לישראל שלא כדין בשלוש הזדמנויות שונות, כאשר לדבריו תוקפו של אישור הכניסה לישראל בו החזיק העורר במנהל האזרחי פג ביום 22.4.22. עוד טען ב"כ המשיבה כי בתעודת עובד ציבור צוין כי האישור שהיה לעורר מאוגוסט 2023 עד פברואר 2024 היה לצורך תעסוקה בקו התפר בלבד ולא בתוך שטח מדינת ישראל. ב"כ המשיבה טען כי לחובת העורר הרשעות קודמות בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין, והוא ריצה מאסרים בפועל, כשלחובתו מאסר מותנה למשך חודשיים.

ב"כ המשיבה הוסיף וטען כי בת זוגו של העורר ציינה בבימ"ש קמא כי היא והעורר מצויים שנים ארוכות בקשר זוגי, ובשנים אלה שהה העורר מפעם לפעם בישראל. לכן לדברי ב"כ המשיבה, ציין בימ"ש קמא כי לטעמו אין בחתימה של הערבות כדי להבטיח את התייצבות העורר לדיונים.

לאור זאת, ביקש ב"כ המשיבה להורות על דחיית הערר.

דין והכרעה

מדובר בעורר שהודה ששהה, בישראל במשך מספר חודשים עד ליום 11.3.24, ומכאן שקיימות כנגדו ראיות לכאורה ברף הגבוה ביותר.

צודק הסנגור בדבריו שכאשר מדובר בשוהה בלתי חוקי מהות הערבות לשחרורו היא בעיקרה כספית/כלכלית, וספק אם נכון יהיה למנוע שחרור העורר אך בשל הערכת בית המשפט את אותן ערבות.

העורר החזיק על פי דבריו אישור עבודה בקו התפר שפג ביום 22.2.24, ולדברי בא כוחו עובדה זו תעיד על כך שרשויות הביטחון לא סברו שהוא אדם מסוכן שכן הותר לו להיכנס לקו התפר גם בחודשים שלאחר תחילת מלחמת חרבות ברזל. איני מקבל טענה זו של הסנגור שכן יש לזכור שכאשר מורות רשויות המדינה שלא להאריך תוקף שהות של אדם בישראל, הן מגלות בכך דעתן לכאורה, שההערכות שעמדו בעניין אותו עורר טרם הפסקת תוקף האשרה אינן עומדות עוד.

זאת ועוד, כדברי בית משפט קמא, קיים בתיק פרוטוקול חקירה של האדם שהעסיק את העורר בעת שהותו בישראל (מר יאיר משה), וכדברי אותו עד (בחקירתו מיום 11.3.24 ש' 34) הוא שאל את העורר אם יש לו אישור והעורר אישר זאת, על אף שבאותה עת הוא לא אחז באישור.

בנוסף, לטענת העורר, הוא נמצא בישראל בשל היותו מאויים בשטחי יהודה ושומרון, אך לא הוצגה ראיה לכך שהוגשה בקשה מטעמו לוועדת מאויימים. דבריו אלה של העורר כי הוא מאויים בשטחי יהודה ושומרון יעלו חשש שאם ישוחרר העורר ויועבר לשטחי יהודה ושומרון, הוא יחזור לשהות במדינת ישראל בניגוד לחוק. חשש זה מקבל חיזוק מהדברים שהובאו בפניי במהלך הדיון, ולפיהם מדובר במי שאשתו היא אזרחית ישראלית, ולו ולבת זוגו יש ילדה בת שנתיים.

זאת ועוד, מצויים אנו מזה כחצי שנה במלחמה שנכפתה עלינו ע"י ארגון החמאס. בהחלטה שניתנה בבית המשפט העליון בבש"פ 7911/23, **אבו טעימה נ' מדינת ישראל**, (מיום 2.11.23), נדחתה בר"ע של משיב ששהה בתחומי המדינה שלא כדין לאחר תחילת מצב הלחימה, ונקבע, בין היתר, כי **"בית משפט רשאי להתייחס במסגרת שיקוליו, בין היתר, גם לנסיבות חיצוניות כדוגמת מצב בטחוני, שעשויה להיות להן השפעה על שיקול הדעת המופעל בבחינת היתכנות השחרור לחלופת מעצר (ראו ענין קונדוס, פסקה 13), כמו גם לנסיבות אחרות ובכלל זה החשש להימלטות מאימת הדין (שאינו שיקול העומד בפני עצמו) ולעבר הפלילי של הנאשם ולעבירות המיוחסות לו"**.

בהחלטת בית המשפט המחוזי בלוד בעמ"ת 26204-10-23, כי: "בעיתות מלחמה מתעצמת באופן משמעותי עילת המסוכנות הכללית הנובעת מעצם שהותם של תושבי אזור בלתי מורשים בתחומי המדינה".

יוטעם כי מדובר בעורר שהורשע שעל פי רישומו הפלילי שנת 2016 בשתי עבירות של שהייה בלתי חוקית ונדון למאסר בן 31 יום ולחודשיים מאסר על תנאי, העורר הורשע בשנת 2022 בעבירת שהייה בלתי חוקית והמאסר על תנאי שנגזר עליו בשנת 2016 הוארך. בשנת 2023 הורשע העורר שוב בעבירת שהייה בלתי חוקית הוא נדון למאסר בן 30 יום ולמאסר מותנה בן חודשיים, והמאסר המותנה לתקופה של חודשיים שהוטל בשנת 2016 (והוארך) הופעל. העורר הורשע שוב בשנת 2023 ונדון למאסר לתקופה של 30 יום ומאסר מותנה שהוטל בשנת 2023 הופעל. מתוך כך עולה שמדובר בעורר שבשנתיים האחרונות הורשע שלוש פעמים ונדון למאסר, ובנוסף מאסרים מותנים שהוטלו עליו הופעלו.

דא עקא שכל העובדות האמורות והעובדה שגם כיום עומד כנגד העורר מאסר מותנה בן חודשיים, לא הניאו העורר מכניסה לישראל שלא כדין.

בכלל נסיבות הענין, מצאתי כי במציאות השוררת כיום במדינת ישראל לא ניתן יהיה לומר כי בית משפט קמא שגה כאשר הורה על הותרת העורר במעצר, אך בענינו של העורר, בשל נסיבותיו האישיות, יהיה מקום לקצוב את תקופת המעצר (ראה לענין זה בש"פ 540/23, האנה אלסאנע נ' מדינת ישראל, מיום 20.7.23 פסקה 17).

לאור האמור לעיל, אני מורה כי העורר יישאר במעצר עד ליום 13.9.24.

ניתנה היום, 27 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.

אריאל חזק, שופט